HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(10) (Vervolg.)

„Waarom heb je een anderen naam aangenomen. . . . Schaam je je voor je korten Hollandschen naam, dien bijna geen vreemdeling goed kan uitspreken. . . ?" vroeg hij haar, onderwijl de bokalen met champagne vullend. . .

„Och, dat is nu zoo'n Hollandsch idee dat je misschien later zal begrijpen. . . ."

„Later ?" viel hij haar in de rede.

„Ja, later, als wij in Holland zijn. . . . Je hebt toch gezegd dat je me liefhebt en dat je naar Amsterdam zoudt komen om je aan mijn familie voor te stellen ?"

„Mademoiselle, dit laatste is niet waar. U is niet eerlijk. Ik heb u gezegd : ga met mij mede en in mijn aëroplane zal ik u brengen naar mijn woonplaats, waar wij zullen leven, afgezonderd van de menschen. Je familie mag nooit weten, wie ik ben en evenmin zal jij het ooit weten. . . . Als je van mij houdt zal het je hetzelfde blijven of ik Prince de Monnaie ben of een rijk geworden werkman. . . ."

„Ze zeggen hier dat je een avonturier bent, maar dat kan mij niets schelen, ik houd van je.... ik heb je lief. Zeg mij wie je bent !" riep zij uit, terwijl zij opstond en op zijn knie ging zitten, haar mooie blanke armen om zijn hals slaand. Zachtjes maakte hij zich uit haar omarming los en richtte zich op.

„Mary, vraag 't niet meer. Ik kan 't je niet zeggen. Ik kan 't niet en mag 't niet. . . . Als mijn ware naam uitlekt, dan word ik over de geheele wereld opgejaagd als een kostbaar stuk wild. Geen hut. . . . geen kasteel zou mij voor mijn achtervolgers kunnen verbergen. . . ."

„Mon roi. . . . Is het dan waar dat je een avonturier bent.. of een misdadiger?"

„Neen . . . Neen."

„Ik geloof je. . . . maar zeg mij dan toch waarom je je naam blijft verzwijgen . . . Een Lohengrin bestaat toch niet . . . Je kan het mij toevertrouwen!"

„Mary, het kan niet,. . . . daareven gevoelde ik mij zoo heerlijk veilig bij je, en nu is het gevoel weer weg. . . . Kom, ga mee, er komt daar iemand. . . ."

Zestonden op. Hij wierp zijn bournous over de schouders ; Maria drukte zich tegen hem aan, als was zij bang dat zij hem zou verliezen.

Een oogenblik later stonden zij tegen over tante. . .

„Wij moeten onmiddellijk naar huis terugkeeren. . . . Pa wil het !"

„Waarom. . . . ? Om hem ?" — Tante knikte. . . .

„Dus jij hebt Pa over hem geschreven. . . . Jij speelt dus de spionne. . . . Ik blijf hier en als je mij niet hier laat, dan vlucht ik met hem !"

De „Prince" had van het gesprek, dat in het Hollandsch gevoerd was, niets begrepen, doch toen hij Maria zoo geagiteerd zag, voelde hij bij intuïtie, dat het ook hem gold. Mary vertelde hem in het Fransch wat haar tante gezegd had. Zijn oogen begonnen te schitteren, er lag een gloed van toorn in.

„Wie je ook bent, het kan mij niet schelen, neem mij mee. . . . Breng me waar je wilt. . . . Mon roi. . . . hier ben ik. . . ."

Zij had haar armen om zijn middel geslagen en haar kin drukte zij tegen zijn borst en met haar vochtige blauwe oogen zag zij hem smeekend aan.

„Mary. . . . wacht tot morgen. . . . ! We hebben dan nog tijd om te praten. . . . Je bent nu te opgewonden. . . ."

Hij bracht de beide dames naar het hotel en toen hij afscheid nam, fluisterde de tante hem toe dat zij hem iets te zeggen had.

De „Prince" was naar zijn kamer gegaan en had zijn carnavalskleed voor een smoking verwisseld.

In de conversatiezaal ontmoette hij Maria's tante, die nu zeer gereserveerd deed, niettegenstaande zij vroeger zich steeds bij hem opdrong.

Hij ging tegenover haar zitten, sloeg het eene been over het andere en stak een sigaret op. . . .

„Wat heeft U mij te zeggen ! Ik wil U een oogenblik aanhooren . . . . . !" Zij geraakte verlegen, door den gebiedenden toon waarop hij dit zeide.

„U moet mijn gedrag niet kwalijk nemen !"

„Madame, dat zijn overbodige woorden. . . . U hebt mij iets te zeggen. . . . dat schijnbaar belang voor mij heeft. . . . Ik verlang geen beuzelpraat. . . "

Zijn interruptie irriteerde haar en bits antwoordde zij : „Ik bleef U ondanks alles hoffelijk behandelen, maar nu U een toon aanslaat die een avonturier, zooals U, niet te pas komt, wil ik U alleen maar zeggen dat elke achtervolging van mijn nichtje vergeefsch zal zijn....! Wij wenschen geen avonturiers in onze familie. De inlichtingen die haar vader over U ingewonnen heeft wettigen voldoende het besluit om haar aan Uw invloed te onttrekken. . . . !"

„Het land waar men vrouwen, die men begeert, koopt en steelt heb ik leeren verachten, maar jelui Westerlingen zijn nog erger. . . . Dat die lieve blonde kleine, met haar lachende oogen en heur haren als dartele zonnestralen een stuk koopwaar is, dat voor een wrak wapenschild of een verdeukte half versleten kroon te koop is,. . . . is een beleediging voor de beschaafde menschheid. . . . Geen menschen, maar gieren zijn jelui. Doch ik zal mij wreken, niet op haar maar op jelui, op den rakker, ten koste van mijzelf... Zeg tegen bankier De Hoop, dat ik te Amsterdam kom. Denk niet, juffrouw, dat dit een phrase is van een avonturier. 't Is een waarheid en het bezoek zal voor mij de ellendigste gevolgen hebben . . ."

Hij stond op en zonder de dame te groeten verliet hij de zaal.

Den volgenden morgen toen Mary afscheid van hem wilde nemen, was hij vertrokken. Drie zeldzame orchideeën in een kristallen vaasje had hij haar als afscheidsgroet op haar kamer laten brengen. Een briefje was aan het vaasje gebonden.

Terwijl Maria in een toestand van volslagen apathie op haar eigen kamer zat, informeerde haar tante heel geheimzinnig bij den gerant of de „Prince" de hotelrekening wel betaald had.

Groot was haar verwondering toen zij vernam dat hij niet alleen zijn rekeningen betaald, maar bovendien het personeel rijkelijk beloond had.

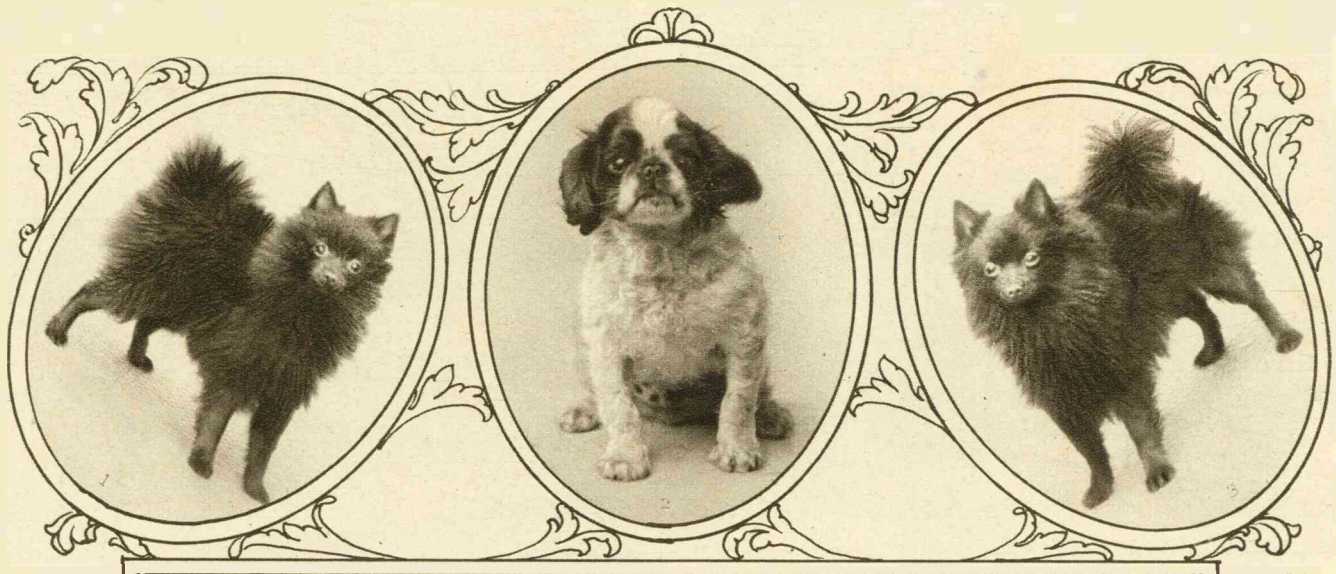
De „Prince" was in den vroegen morgen per aëroplane vertrokken en in Westelijke richting verdwenen. Zijn bagage moest naar Brindisi gezonden worden.

Drie dagen nadat de „Prince" Napels verlaten had, waren Maria en haar tante weer te Amsterdam terug. Maria sloot zich in haar kamers op en vertoefde alleen tijdens 't etensuur in de huiskamer.

De Hoop had eerst getracht door een groote voorkomendheid zijn dochter in een betere stemming te brengen, doch al zijn pogingen leden schipbreuk. Onomwonden zeide zij hem, dat zij niet meer op reis ging en wanneer hij haar nog langer met zijn overdreven vriendelijkheden bleef ergeren, zij het huis voor goed zou verlaten.

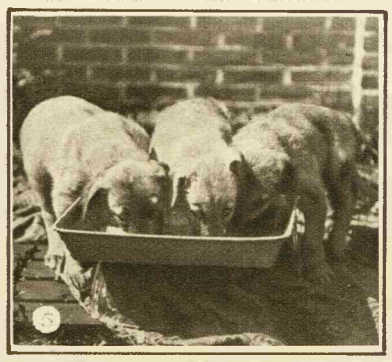
Op haar kamer zat zij geregeld te werken aan een roman, waarmede zij als schrijfster haar debuut hoopte te maken. Bleek het dat zij hiermede succes zou hebben, dan kon zij door belletristischen arbeid zich van haar geheele familie onafhankelijk maken.

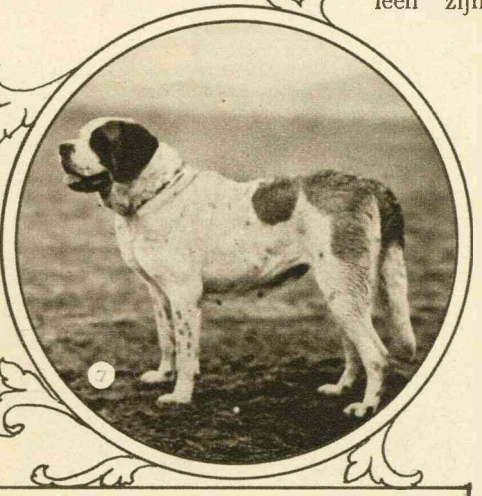
Op haar coquet dames-bureautje stonden de orchideeën in een kristallen vaas. De bloemen waren dood en geconserveerd. De graftombe van haar liefde.

De Hondententoonstelling van de Haagsche Kynologenclub.

Wij brengen hierboven nog een zevental foto's, genomen op de hondententoonstelling van de Haagsche Kynologenclub in den Dierentuin te 's-Gravenhage. 1. Het teefje „Imperial Alice in Wonderland". Meermalen met eersten prijs bekroond. Behaalde op deze tentoonstelling 1en prijs open-klasse en den prijs voor 't mooiste dwergkeesje. 2. Toy-Spaniel ; 3e prijs. 3. De reu Imperial Humpy-Dumpty, kreeg op alle tentoonstellingen 1en prijs open-klasse. Op deze expositie behaalde hij ook 1en prijs open-klasse. 4. Een drietal Iersche Wolfshonden. V. l. n. r.: Felix Stowe Erin, bruingestroomde teef, eigenaar de heer F. Vredenrijk Engelenburg, den Haag. Kreeg op de tentoonstelling 1en prijs limite- en 2en prijs open-klasse. Bolebrook Bridges, grijsgestroomde teef, eigenaar de heer F. M. Wilton, Rotterdam. Kreeg 1en prijs open-klasse. Sandford Fingal, donkergrijsgestroomde reu, eigenaar de heer P. M. C. Toepoel. Kreeg 1en prijs open-klasse en specialen prijs beste Wolfshond. 5. Nest Jonge Wolfshonden. 6. Jonge Wolfshond. 7. Freya van Schagen, kampioen en vele 1e- en eereprijzen, eigenaar de heer G. Lohman, IJmuiden. Kreeg op deze tentoonstelling 1en prijs open-klasse.